

килимъ отъ момински сълзи. Срѣдъ салона се издигалъ тронъ отъ забравки; наоколо му стояли столове отъ неразпукнати лалета.

Окръжена отъ сестритѣ си, царицата седѣла на трона; до тѣхъ се донасяли и тихиятъ плѣсъкъ на вълнитѣ, и пѣнието на птицитѣ, а листенцата на стѣнитѣ издавали нѣжни, неземни гласове.

Съ безпокойствие се вглеждала Любовъ въ скжпитѣ лица и съ внимание разпитвала своитѣ мѣничи фен за прѣкарания день.

Първа заговорила красавица Добрина.

— Днесъ се срѣснахъ съ моята неприятелка, Злина. Тя отдавна се е загнѣздила въ сърцето на едно момиченце и тѣй здраво, че ми бѣше невъзможно да проникна въ него. Намѣрихъ Злина задрѣмала, азъ положихъ въ сърцето на дѣтенцето моето зрънце и тѣй бързо, че Злина не можѣ да забѣлѣжи това. Слѣдъ като закуси, момиченцето отиде да се разхожда. Тамъ, отвждъ морето, при тѣхъ сега върлуватъ голѣми студове; момиченцето бѣше хубаво облѣчено и не чувствуваше студъ. Изъ пѣтя то срѣсна бѣденъ старецъ, треперящъ отъ студъ и гладъ. Злина шепнеше на момиченцето: „Отмини, не му давай нищо; по-добрѣ купи си съ паритѣ нѣщо сладко.“ Азъ пъкъ го помолихъ да помогне на стареца. Гласътъ на неприятелката ми заглуши моя, ала момиченцето се пакъ почна да се вслушва. Тогава Злина почна да кълве моето зръно. Наистина, този пѣтъ тя надви, ала моето зрънце се залови и малко по малко ще я изтласка изъ сърцето на момиченцето.

Цѣла сияща, излѣзла отпрѣдъ Милосърдие:

— Днесъ азъ побѣдихъ Жестокость; прилетѣхъ въ едно село и седнахъ на брѣга на рѣкичката. Подиръ малко, гледамъ, съ шумъ и викъ дотърчатъла дѣца. Едно отъ тѣхъ държеше въ рѣцѣ кошница съ слѣпи котенца, които жално мякаха. Жестокость бѣше ги покрила съ черна сѣнка.

Дѣцата извадиха котенцата изъ кошницата и почнаха да връзватъ камъни на тънкитѣ имъ шийки.